

Doron Rabinovici
A földönkívüliek

Fordította
NÁDORI LÍDIA

A fordító a Magyar Műfordítók Egyesületének tagja.

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Doron Rabinovici: Die Außerirdischen
Suhrkamp Verlag, Berlin, 2017

A könyv megjelenését támogatta a Goethe Intézet.

A fordító köszönetet mond Rajna-vidék–Pfalz
Tartomány Kulturális Alapítványának
és az Edenkobeni Alkotóháznak
a munkájához nyújtott nagylelkű támogatásért.

© Suhrkamp Verlag, Berlin, 2017

Hungarian translation © Nádori Lidia, 2020

Sokan nem tudták, hogyan tovább, Albert Stern pedig előszeretettel hívta meg a csüggedteket. Kellettek neki azok is, akik szakemberként tanácsokat adtak, de a tanácsstalanok még inkább. A kétségbeesettek voltak az adu ász, a szakértők a joker, ő pedig a sztár. Általa vált kultikussá a *Forráspont*. A cukorbeteg nőtől, aki elmondta, bár-mikor elfogyhat az inzulinja, azt kérdezte: – És ez félelemmel tölti el? – Amikor a nő hangja válaszában közbe elcsuklott, megértően bólogatott, majd fennhangon közölte: – Meg fogjuk oldani! – És: – Itt nincs túl forró téma! – Ez volt a szavajárása.

A korifeusok, akiket a műsorba hívott, szünet nélkül a rájuk leselkedő veszélyekről beszéltek. – Honnan vegyünk ellenszert olyan betegségekre, amiket még nem is ismerünk? – kérdezte egy orvosnő. – Attól tartok, most mi vagyunk az öslakosok a világ végén, akiket egy távoli civilizáció betegségei fognak leteríteni.

Voltak kutatóintézetek, amelyek már évtizedek óta annak jártak utána, mi történik, ha földönkívüliek szállnak le a földre. Az egyik ilyen intézmény, az ENSZ Világűr Bizottsága antropológus munkatársa azt mondta: – Én azt kérdezném tőlük: Mi hozott ide benneteket? Hogyan épül fel a gondolkodásotok, az érzésvilágotok, az agyatok? Ti el tudtok képzelni valamit, ami nincs? Valamit, ami kívül esik ezen az időn és téren? – Mire egy beszélgetőtársa folytatta a kérdések sorát: – Ismeritek a művészetet? Olvastok regényeket?

Hallgattok zenét? Mi tesz titeket boldoggá? – Mi-re egy másik beszélgető, egy nyugdíjas tábornok: – Én inkább az iránt érdeklődnék, hogy miért vannak itt. Mielőtt földre szálltatok, tudtatok a létezésüNKről? És egyáltalán, hol voltatok eddig?

– Engem a vallásuk érdekel – mondta egy egy-kori sajtósóvivő. – Hisznek-e Istenben? Vagy mind pogányok?

Az antropológus közbevágott. – Hát nem érti? Nem mi vagyunk a teremtés koronája. Nem mi vagyunk a világmindenség középpontja.

– A leghelyesebb kérdés talán az lenne: Tudjátok-e, mi a jó és mi a rossz? – szólalt meg a Nemzetközi Űrkutatási Hivatal etikai bizottságának elnöke.

Az antropológusnak ehhez is volt hozzáfűznievalója: – Én először azt tudakolnám: Azért jöttetek, hogy tanuljatok tőlünk? Meddig maradtok?

– Szeretném világosan leszögezni, hogy semmit sem tudunk – mondta egy államtitkár. – Számokra, kemény tényekre van szükségünk. Ha kérdéseket tehetnék fel, főleg ezek érdekelnének: Hányan vagytok? Honnan jöttök?

Egy ellenzéki politikus le is csapott rá: – A kormánynak már régen meg kellett volna tudnia a válaszokat. Káosz van. Az utcákon erőszak és bűnözés. A határaink védtelenek. Senki nem tudja nekünk értelmesen elmondani, hogy mit akarnak a földönkívüliek. Egyáltalán, ki tartja kézben ezt az országot? A Földet? – A lázító szavakat általános fejcsóválás fogadta. Talán háborút

akarna indítani egy földön kívüli hatalom ellen, amely hatalmas erőfölényben van velünk szemben? Mégis hogyan lehetne védeni a határokat a kozmikus behatolástól? Hát nem érti, mennyire veszélyes az idegenek ellen uszítani? Csakhogy amíg az adásban a szakértők, a terület felelősei, újságírók és értelmiségiek egy emberként ítélték el az agitátor provokációját, addig a frakciójában egyre szélsőségesebbek lettek a jelszavak. Holott nem is volt világos, mit követel pontosan a párt. Határozottabb fellépést követelt – a huligánok ellen, a káosz ellen, a földönkívüliekkel való találkozás során.

Egy kerekesszékes asztrofizikus évekig óva intett attól, hogy bárki megpróbáljon kapcsolatba lépni a földönkívüliekkel. – Miért utazna valaki több galaxison át, ki tenne meg több millió fényévnnyi távolságot, ha nem azért, hogy kiterjessze a birodalmát? Ezeknek a lényeknek a szemében mi alárendelt faj vagyunk – magyarázta. – Rendkívül magasan fejlett lényekről beszélünk. A világmindenség nomádjairól. Talán azért járják sorra a bolygókat, hogy mindet meghódítsák, gyarmatosítsák és kizsákmányolják. Jelenleg azt éljük át, ami az indiánokkal történt, amikor Kolumbusz Kristóf betette a lábát az amerikai kontinensre. Mindannyian tudjuk, hogy az indián népek számára nem lett jó vége a dolognak.

Egy fiatal biológusnő vitába szállt vele. – A földönkívüliek talán tudják, hogyan lehet békében és mértéktartóan létezni, anélkül, hogy idegen

világokat igaznának le. Lehet, hogy éppen e téren vannak fölényben velünk szemben. – Kis szünetet tartott. – Nekem úgy tűnik, nem törődnek velünk túlságosan. Miért is törődnének? Mi sem olvasunk fel az aranyhalaknak. – Majd hozzátette: – Talán csak tudósok.

A kerekesszékes asztrofizikus mosolygott. – Remélem, hogy nem! Az lenne a legrosszabb... – És amikor mindenki meglepetten nézett rá, hozzátette: – Akkor mi vagyunk a kísérleti nyulak. A laboratóriumi patkányok.

Az antropológusnő válasza: – Nem tudunk semmit. Azt sem, hogy kikről-mikről beszélünk, amikor földönkívüliekről beszélünk. Individuumokról? Intelligens lényekről? Vagy egy organizmusról, amelynek részei nem rendelkeznek önálló tudattal? Egy lélektelen szerkezetről, amely csak ugrál egyik bolygóról a másikra, és közben szétterjeszkedik a világűrben? Mint a mikrobák. Nem tudunk semmit.

– Az is lehet, hogy rovarokból fejlődtek ki – mondta az asztrofizikus. – Elképzelhető, hogy szabad szemmel nem láthatóak, mikroszkopikus méretűek. Kell hogy legyen szájnylásuk, hogy táplálkozhassanak. Kell hogy legyen lábuk, hogy képesek legyenek a helyváltoztatásra. A szem megletét is feltételezhetjük. Azt sajnos nem remélhetjük, hogy úgy néznek ki, mint Marilyn Monroe.

Albert Stern felállt, és járkálni kezdett a közönség sorai közt, mintha keresne valakit. – De

hol vannak ők, az univerzum szörnyei? Ha az lett volna a céljuk, hogy leigázzanak, nem tették volna meg már régen? Azt állítják, hogy nem akarnak harcolni velünk. Ha így van, az csodálatos! Hogy látja, professzor úr? Mondja csak meg nyugodtan, nálunk nincs túl forró téma!

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., 2021-ben
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Felelős szerkesztő Rostás Eni
Kontrollszerkesztő Szijj Ferenc
Kézirat-előkészítő Tomka Eszter
Korrektor Balogh Emerencia
Műszaki vezető Takács Klári
A borítót Gerhes Gábor,
a kötetet Pintér József tervezte
Kiadványszám 9054
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 3876 5